

Dobrý základ

Zac Poonen

Dobrý základ

Zac Poonen

Dobrý základ

Název knihy v anglickém
originálu: A Good Foundation
Copyright © 1990 by Zac Poonen
Vydavatel: Christian Fellowship
Centre, Bangalore, Indie

Copyright © 2016 českého
překladu by Zac Poonen

Tato kniha podléhá autorským
právům, aby se zabránilo zneužití.
Bez písemného souhlasu autora
nesmí být vytištěna ani přeložena.
Povolení je však uděleno ke
stažení nebo tisku kterékoli části
této knihy za předpokladu, že je
distribučována zdarma, za
předpokladu, že nebudou
prováděny žádné změny a za
předpokladu, že bude uvedeno
jméno a adresa autora, a pokud
toto prohlášení o autorských
právech bude uvedeno na každém

výtisku.

Do češtiny přeložil: Jan Pacovský

Pro další informace prosím
kontaktujte:

Christian Fellowship Centre
40 DaCosta Square, Bangalore –
560084, Indie
Email: cf@cfindia.com
Internet: www.cfindia.com
www.cfindia.com/cestina

TATO KNIHA A VY...

Evangelium je dobrá zpráva, že člověk může nyní žít, jak Bůh původně zamýšlel. Kdo bezvýhradně přijme Kristovy požadavky, může žít vítězně. Ačkoli mnozí přijali Krista jako svého Spasitele, nežijí vítězně v souladu s tím, co nám evangelium nabízí.

Co je příčinou? Velice často je to tím, že nepoložili dobrý základ na počátku svého křesťanského života. Život člověka po znovuzrození se podobá stavbě domu. Každý ví, že pro jakoukoli budovu jsou nejdůležitější její základy. Objeví-li se prasklina ve třetím patře, na vině obyčejně bývají špatné základy. V lidském životě je to stejné. I léta potom, co jsme uvěřili v Krista, nás mohou sužovat nejrůznější potíže, protože jsme na počátku špatně položili základ.

Nová smlouva zaslubuje, že můžeme žít ve vítězství nad hříchem. Vždyť Boží zaslíbení v Římanům 6,14 říká: „Hřích už nad vámi nebude panovat, vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí.“ Dostali jsme příkaz, abychom žili v neustálé radosti a bez jakýchkoli úzkostí. Ve Filipským 4, 4.6 čteme: „Radujte se v Pánu vždycky... a ...Netrapte se žádnou starostí...“

Mějme na paměti, že Bůh přikazuje jen to, k čemu nás také uschopní. Takové příkazy jsou tedy v určitém smyslu zaslíbení, jichž máme dosáhnout milostí, kterou nás chce zahrnout! Dva shora uvedené příkazy jsou tedy Boží zaslíbení a Bůh nás chce uschopnit, abychom

mohli žít v neustálé radosti a bez trápení. V Nové smlouvě je mnoho dalších zaslíbení. Na těch, které jsme zde zmínili, vidíme, že evangelium nám přináší skutečně dobrou zprávu.

Ve skutečnosti, a to je velmi smutné, většina křesťanů, kteří jsou přesvědčeni, že evangelium přijali, nežije to, k čemu vyzývají shora uvedené příkazy. Tato kniha vám má pomoci, abyste mohli nyní položit dobrý základ svého života a aby se ve vašem životě mohl cele uskutečnit Boží záměr. Čtěte tedy a nechte Ducha svatého promlouvat ke svému srdci.

Může tím začít nová kapitola vašeho života...

KAPITOLA PRVNÍ – POKÁNÍ

Ježíš řekl, že do ovčince (do jeho království) se vchází pouze dveřmi a že někteří se budou snažit vnikat jinudy (J 10,1). Bůh stanovil, že ke spáse docházíme skrze pokání a víru v Pána Ježíše Krista. Je to jediná cesta a Bůh nemůže přijmout nikoho, kdo se snaží vejít jinak. Jan Křtitel přišel, aby Pánu připravil cestu. Kázal pokání. Jen tak mohl připravit Izraelský lid, aby přijal Ježíše jako svého Spasitele. Jiná cesta není ani pro nás.

Pokání a víra

Většina dnešních věřících ve srovnání s prvními křesťany, jak se zdá, nedosahuje jejich hloubky, jejich oddanosti ani moci. Čím to je? Primární příčina spočívá v tom, že nečinili důkladné pokání. V Krista uvěřili naprosto správně. Uvěřili, ale bez pokání. A kvůli tomu je jejich obrácení povrchní. Podívejme se na slova jedné písně: „I největší hříšník, jenž správnou víru má, v mžiku od Ježíše odpuštění dostává.”

Je skutečně pravda, že hříšník přijímá odpuštění jen proto, že „správně věří”? Cožpak nemusí nejprve činit pokání? Můžete namítnout, že pravá víra v sobě pokání zahrnuje. Pokud se to ale onomu hříšníkovi nevysvětlí, může si jít dál svou cestou a myslet si, že se nově narodil jen proto, že „uvěřil“. A může jít dál svou cestou oklamán.

Ježíš hlásal: „Čiňte pokání a věřte evangelium“ (Mk 1,15). Svým apoštolům přikázal, aby hlásali totéž (L 24,47). A oni to tak skutečně dělali (Sk 20,21). Boží slovo mluví naprosto jasně. Chcete-li, aby vaše obrácení bylo pravé a ryzí, nesmíte pokání a víru od sebe oddělovat, protože je spojil Bůh. A „co Bůh spojil, člověk nerozlučuj“. Pokání a víra jsou tedy prvotní elementy základu křesťanského života (Žd 6,1). Jestliže jste nečinili pokání důkladně, váš základ bude nutně vadný a celý váš křesťanský život pak bude zcela zákonitě rozkolísaný.

Bible říká: „bázeň Hospodinova je počátkem (abecedou) moudrosti“ (Př 9,10). A kdo se skutečně bojí Pána, „odvrátí se od zlého“ (Př 3,7). Ti, kdo nečinili pokání a od hříchu se dosud neodvrátili, nezačali tudíž v křesťanském životě ještě ani s abecedou.

Pravé a falešné pokání

Jestliže jste pokání činili, měli byste se ujistit, že jste postupovali správně. Existuje totiž i falešné pokání, kterým Satan dovede lidi oklamat. Satan je si vědom, že většina lidí se řídí jediným přikázáním: „Nedej se chytit“! Učí se všemožně hřešit a nedat se přistihnout. Přistižený zloděj pociťuje lítost. To ale není pokání. V Bibli nacházíme řadu příběhů, na kterých dobře uvidíme, co je falešné pokání.

Když král Saul neuposlechl Boha, doznal Samuelovi, že zhřešil, ale

nechtěl, aby se o tom lidé dověděli. Hledal stále ještě lidskou slávu. To nebylo pravé pokání. Bylo mu jen líto, že byl přistižen (1S 15,24-30). Když zhřešil Král David, na rozdíl od Saula, přiznal svůj hřích veřejně (Ž 51).

Král Achab jednal podobně jako Saul. Litoval se, když mu Eliáš přišel oznámit, že ho Bůh bude soudit. Dokonce si oblékl žíněné roucho a truchlil pro své hříchy (1Kr 21,27-29). To také nebylo pravé pokání. Báł se jen Božího soudu.

Typickým příkladem falešného pokání je Jidáš Iškariotský. Když zjistil, že Ježíše odsoudili k smrti, pocítil lítost a řekl: „Zhřešil jsem“ (Mt 27,3-5). Doznal se ale jen kněžím – tak to dělají někteří i dnes! Dost možná cítil lítost nad tím, co udělal, pokání ale nečinil. Pravé pokání by bylo, kdyby zcela zlomený přišel k Pánu a prosil ho o odpuštění. To ale neudělal.

Z uvedených příkladů se můžeme velmi poučit – zejména ohledně toho, co pokání není! Pravé pokání je „obrátit se od model k Bohu“ (1Te 1,9). Modly nejsou jen dřevěné nebo kamenné v pohanských chrámech. Lidé uctívají i modly, které se nezdají tak hnusné, ale jejich uctívání je stejně nebezpečné. Jedná se o modly jako potěšení, pohodlí, peníze, chvála či obdiv od lidí nebo vlastní cesta. Všichni jsme po mnoho let uctívali takové modly. Činit pokání znamená skoncovat s jejich uctíváním a obrátit se od nich k Bohu. Pravé pokání se dotýká celé naší osobnosti – myslí, citů i vůle.

1. Pokání způsobí především změnu smýšlení ohledně hříchu a světa. Začneme si uvědomovat, že hřích nás odděluje od Boha, že veškerý způsob života tohoto světa je Bohu nepřátelský a že nechceme pokračovat v životě, který Boha znesvěcuje.

2. Pokání se účastní i naše city. Rmoutíme se nad tím, jak jsme žili (2K 7,10). Hluboce se za sebe stydíme kvůli dřívějším skutkům a ty teď nenávidíme; a co víc, dělá se nám špatně i ze zla, které nacházíme v sobě a o kterém druzí ani netuší (Ez 36,31). Pláčeme a rmoutíme se, že jsme Boha svým životem tolik zranili. Tak reagovali mnozí z velkých mužů, o kterých čteme v Bibli, když uviděli své hříchy. David (Ž 51), Job (Jb 42,6) i Petr (Mt 26,75) hořce plakali, když činili pokání ze svého hříchu. Ježíš i apoštolové nás povzbuzují a vyzývají, abychom nad svými hříchy plakali a truchlili (Mt 5,4; Jk 4,9).

3. Pokání se musí účastnit i naše vůle. Musíme se zřici své neústupné vůle, která chce vše jen podle sebe a Ježíše učinit Pánem svého života. Jsme ochotní dělat cokoli, co od nás Bůh požaduje, abychom od nynějška dělali, ať to stojí cokoli a jakkoli to pro nás může být pokořující.

Marnotratný syn se vrátil domů k otci jako zlomený, poddaný mladý muž, ochotný dělat cokoli, co mu jeho otec nařídí. To je pravé pokání (L 15,11-24). Nemusíme Bohu vyznávat každý jednotlivý hřích, kterého jsme se kdy dopustili. Upamatovat se na všechny stejně asi nikdo nedokáže. Marnotratný syn to udělal takto: řekl jen: „Otče, zhřešil jsem...“ A tak to máme Bohu říci i my. To stačí.

Nezapomeňme však, že i Jidáš Iškariotský řekl: „Zhřešil jsem.“ Mezi jeho vyznáním a vyznáním marnotratného syna je ale obrovský rozdíl. Bůh nevěnuje pozornost jen slovům, která říkáme, ale vnímá i hnutí ducha, z něhož vycházejí naše slova a podle toho s námi jedná.

Ovoce pokání

Jan Křtitel říkal farižeuům, aby nesli ovoce pokání (Mt 3,8). Jestliže jsme činili pravé pokání, náš život se zcela změní. Jednou z prvních věcí, které bychom po svém pokání měli udělat, je náprava špatností, které jsme ve svém životě napáchali.

V evangeliích čteme, že Zacheus byl obviněn ve svém svědomí, když Ježíš vešel do jeho domu (L 19,1-10). Zacheus miloval peníze. Věděl ale, co je pokání. Věděl, že pokud se chce stát Ježíšovým učedníkem, musí odškodnit ty, kterým ve svém dosavadním životě způsobil škodu. V jeho případě to představovalo značnou ztrátu peněz, neboť ošidil mnoho lidí. Rozhodl se ale, a pokání učinil celým srdcem. Řekl Pánu, že polovinu svého jmění dá chudým, a ty, které ošidil, odškodní čtyřnásobně. Ježíš řekl Zacheovi, že se jeho domu dostalo záchrany, až když oznámil, že navrátí vše, co získal nepoctivě. Jedním z důkazů pravého pokání je ochota k nápravě (L 19,1-10).

Moudrý muž v Ježíšově podobenství kopal do hloubky a základ položil na skále pod vrstvami písku (L 6,48). V sousedství stavěl dům blázen. Základ položil na povrchu, na písku, aniž by kopal do hloubky. Podobenství můžeme aplikovat na pravé a falešné pokání.

Pouze když si dáme tu práci a učiníme hlubokou, důkladnou nápravu svého života, tehdy kopeme hluboko.

Když přijdeme ke Kristu, je dobré si udělat čas hned zpočátku a vyřešit z našeho života před obrácením vše, co vyžaduje nápravu. Zůstaneme-li jen na povrchu a některé věci jen uhladíme, základ nebude pevný, a budova, kterou stavíme, se jednou zřítí.

Náprava

Co to je náprava?

Pokud jste například ošidili stát na daních, musíte nyní daň doplatit. Někdy není možné obnos doplatit příslušnému úřadu. Kde je ale vůle, nějaká cesta se vždycky najde – jen když jsme ochotní Boha poslechnout. Můžeme kupříkladu nakoupit poštovní známky nebo jízdenky na vlak a zničit je. Tím zajistíme, že peníze, které dlužíme, stát skutečně dostane zpět.

Pokud jste někoho ošidili, až mu budete vracet peníze, musíte se omluvit. Nezapomeňte říci i to, jak k tomu došlo, že se s vaším životem stala taková změna. Pokud si netroufáte provést nápravu sami, poproste některého bratra, aby šel s vámi.

Pokud nejste schopni splatit všechny dluhy najednou, nevádí. Splácejte je postupně. Začněte s tím, i kdyby to mělo být po malých částkách. Zachea Bůh přijal v den, kdy se rozhodl, že dluhy splatí – ne

až když je doplatil. Pokud jste někoho ošidili a nevíte, kde teď bydlí, vraťte ty peníze Bohu – původnímu vlastníku všech peněz. To bylo pravidlo, které Bůh předložil Izraelitům (Nu 5,6-8). Nezákonně nabyté peníze bychom si neměli nechat za žádných okolností. Takové peníze Bůh nemůže požehnat.

Pokud jsme někomu ublížili, nějak ho zranili a nešlo při tom o peníze, měli bychom za ním jít, omluvit se mu a poprosit ho o odpuštění.

Vím o bratrech, kteří celé měsíce strádali peníze a pak vše, co měli na účtě, vybrali, aby vrátili dlužnou částku na daních a clech, o kterou stát připravili. A Bůh jim požehnal něčím lepším, než je tučné bankovní konto! Také vím o bratrech, kteří pečlivě vypočítávali jízdné za dobu, kdy jezdili hromadnou dopravou bez jízdenky a kteří příslušný obnos dopravci doplatili. Kdo je věrný v malých věcech, bude pro Boha konat veliké věci.

Vím také o některých, kteří šli se svým diplomem za rektorem univerzity a doznali se, že při závěrečných zkouškách podváděli. Byli ochotni obětovat své tituly, aby mohli žít s čistým svědomím. Bůh takovým věřícím většinou u oněch autorit zjednal přízeň a vyvázli bez trestu. Nemusí to tak ale dopadnout vždycky. Ve vašem případě může Bůh dopustit, že vám univerzita titul odejme. Pak to ale jistě bude v souladu s Božím dokonalým plánem pro vás.

Vím o bratrovi, který poslal omluvný dopis člověku, kterému kdysi odcizil stolní lampičku. Krádež je krádež, ať je hodnota předmětu

sebemensi. Naši věrnost Bůh testuje na malých věcech.

Nenĭ potřeba, abyste se nyní zaĉali trápit a snařili se ze své paměti vydolovat kařdě zlo, které jste ve starěm řivotě spáchali. To nemusíte. Bůh vám připomene, co je třeba napravit; a napravovat máte jen to, co vám připomene Bůh. Jsou i tak komplikované případy, ře nemůřete udělat naprosto nic, abyste spáchaně zlo odĉinili. V takověm případě nemůřete udělat nic víc, než vyjádřit Bohu svou lítost a prosit o slitování.

Neměli bychom Satanu v řádněm případě dovolit, aby nás donekoneĉna obviřoval jen proto, ře některě věci uř nejde napravit. Naši situaci Bůh plně rozumí a nechce nás trápit. Máte-li ochotnou mysl, Bůh přijme cokoli, co je ve vařich silách – i kdyby s tím uř neřlo udělat nic (2K 8,12). Chvála Bohu, ře je tak milosrdný!

Bůh ctí ty, kdo ctí jeho (1S 2,30). Jedním ze způsobů, jak Boha ctít, je být věrný v malých věcech. Jestliře nápravu neuĉiníme, potáhneme to s sebou jako kouli na řetězu celý řivot. Bůh nás testuje, aby viděl, má-li pro nás věřší hodnotu ĉistě svědomí nebo peníze, uznání lidí, titul ĉi zaměstnání. Mnoří tím testem neprořli. Bohu buď chvála, ře v kařdě generaci je ostatek těch, kdo Boha milují nade vře.

Odpustit druhým

Souĉástí pokání je i odpustit těm, kdo nějak ubliřili nám. Jeřiř řekl: „Jestliře neodpustíte lidem, ani vám neodpustí váš Otec vaše přestoupení“ (Mt 6,15). Dále řekl, ře odpustit musíme z hloubi srdce,

ne pouze povrchně (Mt 18,35). Není možné, aby Bůh odpustil nám, jestliže my druhým neodpustíme ze srdce a úplně. Možná nebudeme moci zapomenout, co zlého nám někdo udělal. Můžeme ale odmítnout pokušení zaměstnávat mysl tím, co nám udělal.

Možná vám někdo ublížil tak hrozně, že mu nedokážete odpustit ze srdce. Proste tedy Boha, aby vám pomohl odpustit, a zjistíte, že je více než ochoten a že vám dá touhu i sílu odpustit komukoli. Když si uvědomíme, že Bůh nám zdarma odpustil milióny hříchů, nemělo by pro nás být těžké stejně odpustit druhým. Pokud totiž druhým neodpustíme, dostáváme se pod pravomoc Satana. “Odpusťte,” píše Pavel: „aby nás Satan neoklamal“ (2K 2,7.10n).

Změna postoje vůči Satanu

Je ještě jedna oblast, kterou musíme vyřešit, a to je oblast kontaktu se Satanem a duchy zla. Pokud jste se namočili v astrologii, uctívání model, čtení z ruky, v černé magii a podobných věcech nebo jste měli zálibu v rockové hudbě nebo jste užívali tvrdé drogy, je nutné, abyste se zřekli svých kontaktů se Satanem, byť mohly být nevědomé.

Pokud máte nějaké modly, okultní knihy, amulety atd., první, co byste měli udělat, je, všechno to zničit - zničit, ne prodat (viz Sk 19,19). A pak v modlitbě říci: „Pane Ježíši, zříkám se každého kontaktu, který jsem měl se Satanem, ať vědomě nebo nevědomě.“

Následně oslovte přímo Satana: „Vzpírám se ti Satane ve jménu Ježíše, svého Pána a Spasitele. Už na mě nemáš právo, protože nyní

patřím Pánu Ježíši Kristu.“ Jakub 4,7 říká: „Poddejte se Bohu, vzepřete se ďáblu a uteče od vás.“ Satan už vás pak nebude moci držet.

Pokud budeme stále chodit s Pánem, bude nám dávat stále více světla do nejrůznějších oblastí našeho života, kde jsme dosud pod vlivem světa, jako je způsob odívání nebo mluvy, hrubý tón řeči nebo znečišťování se tím, na co se díváme nebo co čteme. Tak můžeme odhalovat neustále další oblasti, ve kterých potřebujeme pokání a očištění.

Takto, v neustálém pokání, bychom měli setrvávat celý život.

KAPITOLA DRUHÁ – VÍRA

V základu křesťanského života je na prvním místě pokání, na druhém víra. Mít víru v Boha znamená důvěřovat mu. Věřit tomu, co řekl ve svém Slově nehledě na vlastní pocity nebo názory druhých. Tak snadné to je.

O Bohu platí tři fakta: (1) Bůh nás miluje, jeho láska k nám je nekonečná; (2) Bůh je moudrý, jeho moudrost je absolutní; (3) Bůh je Všemohoucí, stačí na všechno. Je těžké tomu věřit? Ne. Pak by tedy nemělo být těžké důvěřovat Bohu celým srdcem. Když v zahradě Eden věnovala Eva pozornost Satanovým slovům, bylo to selhání víry. Nepodržela si víru, že Boží přikázání jsou pro ni dobrá. Neposlechla Boha, protože přestala věřit, že ji skutečně a dokonale miluje.

Víra k přijetí Božích darů

Bůh nám připravil mnoho úžasných darů. Všechny jeho dary jsou dary milosti, a přijímat se dají pouze vírou. Bible říká, že spasení jsme „milostí skrze víru“ (Ef 2,8). Milost je shůry podaná Boží ruka plná nebeských požehnání. Víra je naše ruka vztažená vzhůru. Tou přijímáme od Boha požehnání.

Na prvním místě nám Bůh nabízí odpuštění hříchů. Jestliže jsme činili pokání, stačí vztáhnout ruku a to, co nám Bůh nabízí zdarma,

přijmout. Nemusíme to odpracovat, ani za to zaplatit. Zapláceno bylo na Golgotě. Nyní máme říci jen: „Otče, děkuji“ a přijmout to. To je víra. Když si nebereme, co nám Bůh nabízí, urážíme ho. Je to pohrdání jeho dary. Někdo si možná myslí, že nás jen tak škádlí, jak to někdy dělávají dospělí s dětmi, když natahují ruku s dárkem a jakmile se dítě přiblíží, aby si dárek vzalo, rychle stáhnou ruku zpět. Bůh není podlý ani zlý jako lidé. Je milující Otec a skutečně nám touží dávat dobré dary.

Proto Bible říká, že „bez víry není možné líbit se Bohu“ – i kdybychom se sebevíc namáhali (Žd 11,6). Jestliže Bohu důvěřujeme, nejen že nám hříchy odpouští, on nás dokonce od hříchu osvobozuje. Jak se dá získat taková víra? Je jen jedna cesta. Bible říká: „víra je ze slyšení (dobré) zprávy, zpráva pak skrze Slovo Kristovo“ (Ř 10,17). Jinak řečeno: když dovolíme Bohu, aby k nám mluvil prostřednictvím svého Slova, získáváme víru. A stejným způsobem víra i roste.

Skrze Boží slovo víme, že Kristus zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých; a že když činíme pokání a věříme v něho, můžeme ihned přijmout odpuštění hříchů plně a zdarma. Duch svatý to pak dosvědčuje našemu srdci. Na základě svědectví dvou svědků, Božího slova a Ducha svatého, můžeme mít naprosté ujištění, že Bůh nám odpustil a že jsme skutečně jeho dětmi.

Ujištění víry

Bůh chce, abychom měli dokonalé ujištění v srdci, že jsme jeho

děťmi. Nechce nás nechat na pochybách. Satan se snaží, abychom pochybovali. My ale nemáme nikdy pochybovat, neboť Bůh nám pro naše ujištění dal ve svém Slově mnoho zaslíbení.

Jen se na ně podívejme: Ježíš řekl: „Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven... Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný“ (J 6,37.47) „Těm pak, kteří ho (Pána Ježíše Krista) přijali a věří v jeho jméno, dal pravomoc stát se Božími dětmi“ (J 1,12). Pán praví: „Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu“ (Žd 8,12).

Spolehnout se na Boží zaslíbení, je jako vkročit na pevný most přes řeku. Máme-li slabé nohy, nevádí, pokud je most pevný. Co je tedy pevná víra? Je to důvěra v silného Boha a spolehlivost jeho zaslíbení.

Pocity mohou být často zavádějící. Nikdy bychom na ně neměli spoléhat. Je jedno podobenství, jak po úzké zídce šli v řadě za sebou Fakt, Víra a Pocit. Fakt šel vpředu, následován Vírou a vzadu za nimi Pocit. Dokud hleděla Víra vpřed na Fakt, šlo všechno hladce. Pocit je následoval bez problémů. Jakmile se ale Víra otočila a pohlédla na Pocit, zakolísala a zřítíla se následována Pocitem. Fakt ale krácel klidně dál.

Poučení z toho podobenství je zřejmé. Boží slovo jsou neměnná fakta. Pokud naše víra vytrvale hledí pouze na Boží slovo, nehrozí, že bychom klopýtli, a naše pocity jsou v souladu. Začneme-li ale hledět na své pocity, můžeme snadno zakolísat a upadnout do malomyslnosti

a pocitu odsouzení.

Vyznávání víry

Bible říká, že svou víru máme vyznávat: „Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš je Pán, a uvěříš-li v srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen, neboť srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení“ (Ř 10,9n). Vyznání ústy je důležité. Vyznávat Boží slovo znamená říkat, co říká Bůh. Není to nic složitého, protože to znamená pouze říci: „Amen“ („Staň se“) k Božím zaslíbením.

Slovo „věřit“ se v Bibli poprvé objevuje v Genesis 15. Čtete tu, že když byl Abram bezdětný, Bůh mu řekl, že bude mít tolik potomků, kolik je hvězd na obloze. Je tam řečeno, že Abram uvěřil Bohu“ (v.6). Pro slovo „věřit“ je zde použito Hebrejské slovo „aman“, z něhož máme slovo „Amen“, („Staň se“). Abram tedy řekl: „Amen“ k Božím zaslíbením. Tak jedná pravá víra. Říká: „Amen“ k tomu, co říká Bůh.

Čtete, že Abram začal později používat nové jméno, které dostal od Boha: Abraham („otec množství“). Sára, jeho žena, byla tehdy ještě bezdětná, ale Abraham na to nehlédl. Říkal si „otec množství“, protože spolehl na to, co mu řekl Bůh (Gn 17,5).

To je vyznání víry, když vyznáváme, co řekl Bůh, ačkoli jsme zatím naplnění slibu nespátřili. Víc od nás Bůh nechce, než abychom říkali, co řekl ve svém Slově. Když vyznáváme, co říká Boží zaslíbení,

vyjadřujeme svoji důvěru v Boha, a on tak získává právo jednat v náš prospěch. Právě „slovem svého svědectví“ vítězíme nad Satanem (Zj 12,11). Satan, ten žalobce, se nám stále bude snažit ukrást ujištění o spáse a smělost před Bohem. Pokud nad ním chceme zvítězit, musíme mu citovat Boží zaslíbení.

Ježíš sám nad Satanem zvítězil tak, že mu citoval Písmo, když říkal: „Je psáno..., Je psáno..., Je psáno...“ (Mt 4,1-11). Když pochybujeme o Božím slově, děláme z Boha lháře. Když ale Satanu citujeme Boží slovo, stavíme se na Boží stranu proti Satanu a jeho lžím. Tím také Satanu říkáme, že věříme, že pravda je to, co řekl Bůh, bez ohledu na okolnosti nebo pocity. To je vyznávání víry.

KAPITOLA TŘETÍ – VYVOLENÍ A OSPRAVEDLNĚNÍ

Nová smlouva odhaluje, že Bůh učinil dvě slavné věci; vyvolil své děti a ospravedlnil je.

Vyvolení

Bible říká, že Bůh nás podle svého předzvědění vyvolil, abychom se stali jeho dětmi (1Pt 1,1n). To znamená, že předem, od věčnosti znal ty, kdo se mají stát jeho dětmi.

Bible rovněž říká, že **v Kristu** nás Bůh vyvolil „před založením světa“ (Ef 1,4). Dávno předtím, než stvořil Adama, znal každého z nás jménem jako své děti a naše jména zapsal do „knihy života“ (Zj 13,8). To nám má poskytnout obrovskou jistotu.

Bible říká, že pevný Boží základ, na němž stojíme, je opatřen oboustrannou pečeti. Boží strana nese nápis: „Pán zná ty, kdo jsou jeho.“ Lidská: „Odstup od nepravosti každý, kdo vyzývá jméno Páně“ (2Tm 2,19).

Bůh znal své děti před založením světa. Přesto víme, že jeho dětmi se stáváme, pokud činíme pokání a obrátíme se k němu. Svou omezenou myslí nedokážeme pochopit, jak to, že Bůh své děti takto předem

vyvolil a zároveň jim poskytuje svobodu volby ho přijmout nebo ho odmítnout.

Je to jako se dvěma rovnoběžnými přímkami, které se podle našeho omezeného chápání neprotínají. Avšak z matematiky víme, že rovnoběžky se v nekonečnu protínají – v Boží mysli, která je nekonečná. Kdosi to vyjádřil slovy: Na své životní cestě najdete otevřené dveře a nad nimi nápis: „Kdokoli činí pokání a věří v Krista může vstoupit a získat věčný život.“ Když vstoupíte, zjistíte, že i z vnitřní strany je nade dveřmi nápis: „**V Kristu** jste byli vyvoleni před založením světa.“

Ospravedlnění

Odpuštění hříchů snímá minulou vinu. Nečiní nás ale dokonale svatými a před dokonale svatým Bohem takto ještě neobstojíme. Bůh pro nás musel učinit víc. Musel nás ospravedlnit! Ospravedlnění znamená, že Bůh připsal na náš účet dokonalou spravedlnost Kristovu. Tím je naše postavení před Bohem právě tak dokonalé, jako Kristovo! Není to úžasné? A přece je to tak! Je to jako kdyby na účet darem připsal ve prospěch žebráka milióny, které si nevydělal a nezasloužil si je. Jsme-li ospravedlněni, znamená to, že Bůh nás přijímá jako bychom v dosavadním životě nikdy nijak nezhřešili a v současném životě žili naprosto spravedlivě.

Boží slovo říká: „Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, získali jsme vírou přístup k této milosti, v níž stojíme“ (Ř 5,2). Nyní tedy

můžeme předstupovat do Boží přítomnosti kdykoli se smělou důvěrou. Tu cestu nám otevřel sám Bůh.

Když v zahradě Eden Adam s Evou zhřešili, pocítili vinu a stud a zahalili se fíkovými listy. Bůh jim je odejmul a zahalil je kůží zabitého zvířete. Fíkové listy jsou obrazem našich vlastních dobrých skutků. Stejně jako fíkové listy, ani naše skutky nejsou před Bohem přijatelným oděvem k zahalení nahoty; neboť Bible říká, že všechny naše spravedlnosti (i ta nejlepší díla) jsou poskvěněný šat (Iz 64,5).

Zabité zvíře je předobrazem Krista, vydaného na smrt za naše hříchy. Kůže je před-obrazem dokonalé Kristovy spravedlnosti, která nám byla dána jako oděv (Gn 3,7.21). Ospravedlnění je Boží dar. Nikdo nemůže být před Bohem ospravedlněn na základě vlastních skutků. Usilovat o vnější spravedlnost skrze skutky, abychom došli u Boha ospravedlnění, je největší omyl.

Existuje ale i opačný extrém. Ten tvrdí, že „jsme-li vyvoleni a ospravedlněni, neublíží nám, pokud nadále hřešíme.“ Ti, kdo berou hřích na lehkou váhu proto, že se domnívají, že je Bůh vyvolil a ospravedlnil, dokazují, že mezi vyvolené vůbec nepatří (sr. Ř 4,5 a Jk 2,24). Jestliže jsme však získali jistotu, že jsme vyvoleni a ospravedlněni, Satanova obviňování vůči nám budou neúčinná. Neboť je psáno: „je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Ř 8,13). Nikdy v životě už nemusíme mít pocit odsouzení nebo zavržení.

„Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť je to Bůh, kdo ospravedlňuje“ (Ř

8,33). Haleluja! To je poselství evangelia! Není divu, že Satan mnoha věřícím brání poznat, že je Bůh vyvolil a ospravedlnil.

KAPITOLA ČTVRTÁ – UČEDNICTVÍ

Když apoštolové dostali od Ježíše příkaz, aby šli do celého světa a v každém národě mu činili učedníky, neměli nejmenší pochybnost ohledně toho, co tím myslel (Mt 28,19), protože od něho již dávno věděli, jaké nároky klade na každého, kdo se má stát jeho učedníkem.

Trojici podmínek učednictví nejzřetelněji popisuje Lukáš 14,25-35. Ježíš zde mluví o člověku, který položil základy pro věž, ale nemohl ji dostavět, protože nebyl schopen pokrýt náklady (v. 28-30). To znamená, že být učedníkem, něco stojí. Ježíš řekl, abychom si, než začneme stavět, sedli a sečetli náklady.

Bůh nechce, abychom pochopili, co obnáší být učedníkem až mnoho let potom, co nám odpustil hříchy. Ježíš lidem vysvětloval, co učednictví obnáší ihned, když k němu přišli.

Řekl, že věřící, který není ochoten stát se učedníkem, je pro Boha jako sůl, která ztratila svou chuť (L 14,35).

„Nenávidět“ nejbližší

První podmínkou učednictví je, že se musíme zřítci přirozené, nepravé lásky ke svým nejbližším. Ježíš řekl: „Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem.“ To jsou silná slova.

Co znamená „nenávidět“? Podle 1J 3,15 je nenávidět totéž, co zabít. Vyzývá nás tedy, abychom zabili svou *přirozenou* lásku ke svým nejbližším.

Znamená to, že je nemáme milovat? To rozhodně ne. Tak to samozřejmě nemyslí. Když se ale zřekneme přirozené, lidské lásky k nim, Bůh ji nahradí láskou nadpřirozenou. Naše láska k nim pak bude čistá – na prvním místě bude vždy Bůh, a ne naši nejbližší. Mnozí, kdo Boha neposlouchají, činí tak proto, že se obávají, aby neurazili otce, matku nebo manželku. Bůh chce být v našem životě vždy na prvním místě. Pokud mu nedáváme první místo, nemůžeme být jeho učedníci.

Podívejme se na příklad. Ježíš miloval svou ovdovělou matku, ale nikdy, ani v malém, nedovolil, aby mu nějak bránila poslechnout dokonalou vůli nebeského Otce. Příklad vidíme při svatbě v Káni, kdy Ježíš odmítl jednat na její pokyn (J 2,4). Co znamená „nenávidět“? Ježíš také ukázal, když se mu Petr snažil bránit v cestě kříže. Obrátil se k němu a pokáral ho nejtvrďšími slovy, jaká kdy vyslovil: „Jdi mi z cesty, Satane! Jsi mi kamenem úrazu“ (Mt 16,23). Petr jednal z obavy o Ježíše z přirozené lidské lásky. To, co navrhoval, bylo v rozporu s Otcovou vůlí, proto ho Ježíš pokáral.

Ve všech vztazích měl Ježíš Otce vždy na prvním místě. Totéž očekává od nás. Petra se po vzkříšení ptal, zda ho miluje více, než cokoli na světě (J 21,15-17). V církvi může být svěřena zodpovědnost jen těm, kdo Pána milují nade vše. Správce eféské církve ochladl ve své první

lásce k Pánu, a hrozilo, že by ho Pán mohl odmítnout (Zj 2,1-5).

Pokud můžeme spolu s žalmistou říci: „Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení“, naplnili jsme první podmínku učednictví (Ž 73,25). Láska, kterou od nás Ježíš žádá, není emocionální, sentimentální zamilovanost, která má potřebu se vyjadřovat strhujícím zpěvem. To v žádném případě. Milovat ho, znamená poslušně zachovávat jeho příkazy (J 14,21).

Nenávidět svůj život

Druhou podmínkou učednictví je nenávidět svůj život. Ježíš řekl: „Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti sám sebe, nemůže být mým učedníkem“ (L 14,26). Vysvětluje to jiným slovem: „Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem“ (L 14,27). Ze všeho, co Ježíš učil, se tomuto rozumí nejméně.

Řekl, že učedník musí každý den zapírat sám sebe a brát na sebe svůj kříž (L 9,23). Důležitější, než denně číst Bibli nebo se modlit, je zapírat sám sebe a brát na sebe svůj kříž. Zapírat sám sebe je nenávidět svůj život – který máme po Adamovi. Brát na sebe svůj kříž je nechat umírat svou duši. Nemůžeme ji vydávat na smrt, pokud bychom ji nejprve neměli v nenávisti.

Tento náš život je úhlavním nepřítelem života v Kristu. Bible jej nazývá „tělo“ (dosl. „maso“). Pokouší nás, abychom hledali vlastní prospěch, vlastní čest, vlastní potěšení, vlastní cestu atd. Jsme-li upřímní, musíme uznat, že mnoho z našich nejlepších aktivit je

vedeno a tedy poskvrněno špatnými motivy, jejichž zdrojem je právě tento náš život. Nemáme-li „tělo“ v nenávisti, nemůžeme Pána následovat.

Proto Ježíš tolikrát mluvil o nenávisti k sobě (o ochotě ztratit tento život). Tato výzva se v evangeliích vyskytuje šestkrát (Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; L 9,24; 14,26, J 12,25). Je to nejčastěji opakované slovo. Přesto se nejméně káže a nejméně se mu rozumí! Nenávidět tento život je vzdát se prosazování svých práv a privilegií, přestat lpět na své pověsti, vzdát se ambicí a svých vlastních zájmů, vlastní cesty atd. Ježíšovým učedníkem se můžete stát jen tehdy, jste-li ochotni žít tímto způsobem.

Zřící se veškerého vlastnictví

Třetí podmínkou učednictví je zřící se veškerého vlastnictví. Ježíš řekl: „Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem“ (L 14,33). Vlastnictví je to, co nám patří. Zřící se všeho znamená, že už nic nebudeme považovat za svůj majetek.

Příklad vidíme u Abrahama. Izáka, svého vlastního syna, považoval za své vlastnictví. Bůh Abrahama jednoho dne požádal, aby ho dal v oběť. Abraham položil Izáka na oltář a byl hotov ho zabít. Bůh zasáhl a zastavil ho. Řekl, že není třeba oběť dokonat, protože prokázal ochotu (Gn 22). Abraham si později uvědomil, že ačkoli má Izáka dál ve svém domě, nepovažuje ho již za své vlastnictví. Abraham už věděl, že Izák patří Bohu.

A právě to obnáší zřeknutí se svého vlastnictví. Vše, co máme, musíme položit na oltář a darovat Bohu. Bůh nám může dovolit, abychom některé z těch věcí dále používali. Nebudeme již o nich ale smýšlet jako o svém vlastnictví. Dokonce když žijeme ve svém vlastním domě, musíme ho brát jako dům, který patří Bohu a ve kterém nám dovoluje bydlet zdarma. To je právě uřednictví.

Udělalí jsme to tak se vším, co nám patří? Naše vlastnictví je bankovní konto, majetek, zaměstnání, schopnosti, obdarování a vlohy, manželka, děti nebo cokoli, na co si v tomto světě činíme nárok. Chceme-li se stát pravými uředníky, musíme to všechno položit na oltář Bohu. Bůh chce, abychom ho milovali z celého srdce. To je výklad slova „čisté“ srdce, o němž mluví Matouš 5,8. Nestačí mít čisté svědomí. Čisté svědomí máme, když jsme se zřekli hříchu. Čisté srdce máme, když jsme se zřekli všeho!

Vidíme tedy, že pravé uřednictví je radikální změna postoje vůči: (a) nejmilovanějším; (b) sobě; a (c) svému vlastnictví. Pokud tyto věci nevyřešíme hned na počátku svého křesťanského života, nebude možné položit dobrý základ.

KAPITOLA PÁTÁ – KŘEST VE VODĚ

Jednou z posledních věcí, které Ježíš přikázal svým učedníkům, než vystoupil do nebe, bylo: (i) jděte a číňte učedníky; (ii) křtíte je ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého; a (iii) učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Pořadí je důležité. Pokřtěni měli být pouze ti, kdo byli ochotni stát se učedníky. Nikdo jiný.

Když k Ježíšovi přinášeli děti, vzkládal na ně ruce a žehnal jim (viz Marek 10, 13-16). Kající dospělí, kteří k němu přicházeli, křtil, což vykonávali jeho učedníci (viz J 4, 1n).

Co však vidíme dnes v mnoha „církvích“? Naprostý opak. Děti křtí; a na dospělé vzkládají ruce (při konfirmaci)! To je naprostý opak toho, co dělal Ježíš. V den Letnic bylo mnoho lidí usvědčeno z hříchu a Petr jim řekl: „Číňte pokání a dejte se pokřtít.“ A „ti, kdo přijali jeho slovo, byli pokřtěni“ (Skutky 2, 38.41). Je zřejmé, že pokřtěni byli pouze ti, kdo byli schopni intelektem přijmout Boží slovo a činit pokání. A tak je tomu v každém jednotlivém zápisu, který se dochoval v „Knize skutků“.

Co znamená křest

Co znamená křest, jasně vysvětluje text Římanům 6, 1-7. Říká, že náš starý člověk byl ukřižován spolu s Kristem a že ve křtu jsme spolu s Kristem pohřbeni ve smrt. Starý člověk je ta mysl, která v době, kdy jsme ještě byli neobrácení, toužila hřešit. Ta byla ukřižována spolu

s Kristem. Nemusíme tomu nejprve rozumět, abychom to mohli začít žít. Můžeme prostě uvěřit tomu, co Bůh říká. Říká-li Boží slovo, že náš starý člověk byl ukřižován spolu s Kristem, věřme tomu stejně, jako věříme, že Kristus byl ukřižován na Golgotě. Obojí přijímáme vírou. Starý člověk a „tělo“ není totéž.

Tělo je náš život, který vzdoruje Boží vůli. Máme ho všichni po celý život, dokud nezemřeme. Tělo můžeme přirovnat ke zločineckému gangu, který se snaží dostat do našeho domu a převzít kontrolu. Starý člověk je jako nespolehlivý domácí sluha, který gangu vždycky ochotně otevřel dveře. Tento sluha nyní zemřel. Ti zločinci jsou ale stále zdraví a čilí! Nyní ale máme nového sluhu, nového člověka, kterému jde o to, aby dveře byly vždy dobře zavřené a zločinecký gang se dovnitř nedostal.

Ve křtu dosvědčujeme, že náš starý člověk (touha hřešit) zemřel, byl pohřben a že jsme vzkříšeni spolu s Kristem, abychom „vstoupili na cestu nového života“ (Ř 6,4). Potopa v době Noema je analogií křtu (1Pt 3,20n). Touto potopou Bůh zničil celý svět. Noe se zachránil v arše a vystoupil z ní do zcela nového světa. Starý svět a vše, co v něm bylo, bylo pohřbeno vodami potopy. Ve křtu dosvědčujeme, že se s námi stalo totéž – naše vazby ke starému světu (způsobům jednání, přátelům ze světa atd.) byly přerušeny a my vystupujeme z vody do zcela nového světa.

Způsob křtu

Nyní se dostáváme k otázce: Jak máme být pokřtěni? Nová smlouva byla původně napsána řecky. Slovo pro křest (baptism) je převzato z řeckého „baptó“ – „namočit“ nebo „ponořit do tekutiny“. První apoštolové jeho význam chápali jako ponoření do vody. Pokropení kapkami vody samozřejmě není ponoření.

Když Filip křtil etiopského dvořana, je uvedeno, že oba sestoupili do vody a... vystoupili z vody (Sk 8,38n). U Ježíšova křtu čteme totéž – „vystupoval z vody“, jakmile byl pokřtěn (Mk 1,10). Novozákonní křest se vždy prováděl ponořením. Jelikož křest je symbolem pohřbení, je zřejmé, že ho obrazně nejlépe vystihuje ponoření. Vždyť pohřbení se neprovádí posypáním hlavy zrny písku, ale uložením celého těla do země.

To také ukazuje, že pokřtěni mohou být pouze ti, jejichž starý člověk zemřel – kdo nechtějí už více hřešit. Navíc je zřejmé, že pohřbít se smějí pouze mrtví! Pohřbít člověka, který ještě není mrtev, by byl zločin!

Křest ve trojí jméno

Ježíš nám dal příkaz, abychom křtili „ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého“ (Mt 28,20). Jméno je v jednotném čísle, protože Bůh je jediný. Ježíš zjevil, že Bůh je jeden, a přece existuje ve třech osobách, které je možné jednu od druhé odlišit. Nebyl to Otec, kdo zemřel za naše hříchy a nebyl to ani Duch svatý. Byl to Syn. Když Ježíš vystoupil na nebesa, usedl po pravici Otce, ne po pravici Ducha

svatého. A ten, koho Ježíš poslal k učedníkům, aby jim byl Pomocí, byl Duch svatý, nikoli Otec. Jsou to základní informace, ale je nutné, abychom měli jasno ohledně tří Božích osob a nezaměňovali jejich jedinečné úlohy v díle vykoupení.

Ve Skutcích apoštolů čteme opět a opět, že apoštolové křtili ve jméno Ježíše Krista (Sk 2,38 atd.). Jak se to slučuje s Ježíšovým příkazem u Matouše 18,20? Když v Písmu najdeme místa, která si zdánlivě protirečí, při hlubším studiu zjistíme, že pravdivá jsou obě.

Apoštolové chtěli, aby bylo jasno, že Otec, Syn a Duch svatý nejsou nějaká pohanská trojice, a Syna proto nazývali Ježíš Kristus. Křtili do jména „Otce, Syna (Pána Ježíše Krista) a Ducha svatého“. Tento křest pro ně byl křtem do jména Ježíše Krista.

Poslušnost víry

Křest by měl být prvním krokem poslušnosti v životě učedníka, jež tak započne celoživotní cestu poslušnosti – a tato poslušnost musí být poslušností víry, ne poslušností rozumu. Kdyby se Ježíš opíral o vlastní rozum, nikdy by nešel k Janu Křtiteli, aby ho pokřtil. Rozum by mu poskytl řadu argumentů, že křest nepotřebuje, zejména proto, že nikdy nezhrěšil. Ani Jan nechápal, proč má být Ježíš pokřtěn. Ježíš ale odložil argumenty rozumu a prostě poslechl hlas Ducha svatého (Mt 3,15).

„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej“,

říká Přísloví 3,5. Lidský rozum je úhlavním nepřitelem víry, protože tělesná mysl nedokáže pochopit věci ducha. Při křtu se jako poslední ponoří hlava. To je symbolické! Ponořit do smrti moc přirozeného rozumu je to nejtěžší! Adamovy děti žijí podle toho, co jim říká přirozený rozum. Křtem vyznáváme, že jsme zemřeli takovému způsobu života (spoléhání se na vlastní, přirozený rozum) a nyní žijeme vírou v každé slovo, které vychází z Božích úst (Mt 4,4; Ř 1,17).

Někteří křesťané berou křest na lehkou váhu, jako cosi okrajového. Námán nejprve pohrdl Elíšovým slovem, že se má ponořit do Jordánu, aby byl uzdraven ze svého malomocenství. Jakmile ale tento jednoduchý příkaz uposlechl, byl uzdraven (2Kr 5,10-14). Bůh testuje naši poslušnost na věcech, které se nám zdají nedůležité.

Nikdy nesmíme otálet uposlechnout Boha. Pokud starý člověk v nás zemřel, má být neprodleně pohřben. Nepohřbít zemřelého je zločin! „Na co tedy ještě čekáš? Vstaň a pokřti se“ (Sk 22,16).

KAPITOLA ŠESTÁ – KŘEST V DUCHU SVATÉM

Všichni máme dvě potřeby. První se týká naší minulosti – odpuštění hříchů. Druhá se týká budoucnosti – líbit se Bohu. Naši první potřebu naplnil Bůh Kristovou smrtí. K tomu, aby mohla být naplněna i ona druhá potřeba, dává nám Bůh moc Ducha svatého.

Moc k životu a k službě

Naplnění první potřeby není v lidských silách. Jen Bůh ji může naplnit. S druhou potřebou je to stejné. Nikdo není schopen žít tak, aby se líbil Bohu, aby dokázal jeho vůli naplňovat ze svých sil. Moudří to uznají hned na počátku svého křesťanského života a začnou žít z Boží moci ihned. Jiní na to přijdou po mnoha nesnázích – léta se namáhají, selhávají znovu a znovu, a teprve potom se obracejí k Bohu s prosbou o jeho sílu. Naneštěstí existují i takoví, kteří stále klesají a klesají. Nakonec rezignují a žijí v porážce, protože uvěřili, že v tomto životě není možné žít vítězně.

To platí i ve službě Pánu a svědectví o něm. Mnoho věřících si záhy po svém obrácení uvědomí, že by měli být svědky pro Pána. Často ale zjistí, že nedokážou mluvit a že jim chybí moc. Někteří to přijmou jako daný, nezměnitelný rys své osobnosti a vzdají se veškeré naděje stát se mocnými svědky pro Krista.

Ti, kteří si uvědomí, že Bůh lidem zaslíbil moc Ducha svatého,

hledají ho, aby tu moc obdrželi a dostávají ji. Jsou naplněni směrností, vyzbrojeni nadpřirozenými dary, aby se stali zapálenými svědky o Kristu, nestydí se a nesou ovoce. Jedna věc je být zrozen z Ducha - tím se stáváme Božími dětmi. Křest (ponoření) do Ducha svatého, je ale věc jiná - tím dostáváme zmocnění, abychom se stali tím, čím nás Bůh chce mít a dělali to, co Bůh chce, abychom dělali.

Naše novozákonní prvorozenství

Ve Staré smlouvě sestupoval Duch jen na určité lidi, aby je uschoptil naplnit poslání, které od Boha dostali. V Nové smlouvě mohou Ducha svatého přijmout všichni. Duch svatý přišel, aby nám ukázal Ježíšovu slávu a proměnil nás do jeho podoby.

Jan Křtitel ukazoval na dvě služby, které měl Ježíš naplnit – ta první byla sejmout hříchy, ta druhá byla křtít Duchem svatým (J 1,29.33). A my je potřebujeme obě. První zaslíbení v Nové smlouvě říká: „Vysvobodí lidi z jejich hříchů“ (Mt 1,21). Druhé zaslíbení vyhlašuje: „Bude vás křtít Duchem svatým“ (Mt 3,11).

To, že tato dvě zaslíbení jsou uvedena hned v úvodu Nového zákona, má svůj smysl. Jednalo se o počátek nové éry Božího jednání s člověkem – o novou smlouvu. Obě zaslíbení – vysvobození od hříchu i křest v Duchu svatém, jsou nedílnou součástí podílu prvorozených. A Bůh jistě chce, abychom obdrželi celý svůj podíl, ne jen jeho polovinu. V úvodu všech prvních pěti knih Nového zákona je zaslíben křest v Duchu svatém (Mt 3,11; Mk 1,8; L 3,16; J 1,33; Sk

1,5). Přesto tak mnoho křesťanů tento svůj nárok opomíjí.

Řeky živé vody

Duch svatý je v Novém zákoně přirovnán k řece, která vyvěrá u Božího trůnu a stéká na zem (Zj 22,1; Sk 2,33). Být pokřtěn Duchem svatým je být ponořen do tohoto vodopádu. Ježíš řekl, že každý, kdo žízni, k němu může přijít a přijmout Ducha svatého, a řeky živé vody poplynou z jeho nitra (J 7,37).

Zkušenost průměrného věřícího je však odlišná. Podobá spíše ruční pumpě – životu v námaze, kdy se snaží se vypumpovat pár kapek požehnání z vyprahlého srdce. Tak to ale nemusí zůstat. Kdyby nás naše vyprahlost přivedla blíže k Pánu, mohlo by být všechno jinak. Mohly by z nás vyvěrat řeky požehnání na všechny, s nimiž se setkáme – taková je Boží vůle pro náš život.

Prvním krokem je uznat, že nám něco chybí. Mnoho věřících se ocitlo v pasti nesmyslných hádek o slovíčka. My ale potřebujeme moc, ne správnou terminologii. Co nám pomůže, když budeme mít správnou terminologii, ale budeme jako suché kosti? Mnohem lepší je být k Bohu upřímný, přijít a vyznat, že z nás neplynou řeky živé vody. Pokud učiníme tento první krok, můžeme pak Bohu důvěřovat, že nám dá, oč jsme jej prosili.

K tomu, abychom byli pokřtěni v Duchu svatém, potřebujeme pouze žízeň (intenzivní touhu, která roste z hlubokého přání oslavit Boha) a

víru (absolutní důvěru, že Bůh nám dá, co zaslíbil). Prosme tedy o jeho moc s žízň a ve víře a Bůh naši žádost neodmítne.

Odění moci

První apoštolové pro Ježíše všechno opustili a následovali ho. K tomu, aby mohli vyjít a naplnit Bohem uloženou službu, museli ale čekat, dokud nebudou pokřtěni v Duchu svatém. K tomu, aby mohl začít konat veřejnou službu v moci, potřeboval pomazání Duchem svatým a mocí sám Ježíš (Sk 10,38). Když takové pomazání potřeboval on, o co více ho potřebujeme my?

Ježíš řekl apoštolům, že mají zůstat v Jeruzalémě, dokud nebudou „oblečeni mocí z výsosti“ (L 24,49). Než vystoupil do nebe, řekl jim opět, že až přijde Duch svatý, „přijmou moc“ (Sk 1,8). V den Letnic byl Duch svatý vylit a sestoupil na ně. V tom okamžiku se z bázlivých mužů stali smělí, odhodlaní svědkové pro Pána (Sk 2,1-4). Dostali přesně to, o čem Ježíš mluvil – moc.

K tomu, abychom mohli žít jako křesťané (jako patřící Kristu) potřebujeme mít nejen správné učení, ale Boží moc, která působí v našem životě. Křtem v Duchu svatém nám Bůh dává moc k osobní zbožnosti i k službě.

Rozičnost působení Ducha

Písmo mluví o Duchu svatém jako o větru: „vítr vane, kam chce“. „Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha“ (J 3,8), řekl Ježíš. Co se týče vnějších detailů, může mít každý věřící se křtem v Duchu svatém svou vlastní jedinečnou zkušenost. Jediné, na čem tu ale opravdu záleží, je nitemé odění mocí.

Bůh nám skrze Ducha svatého dává „dary moci“ k službě, abychom mohli účinně budovat církev – tělo Kristovo. O tom, jaký dar bude každý z nás mít, rozhoduje výhradně on sám.

Dar proctví (kázat v moci slovo, jež podněcuje/vybízí, napomíná/povzbuzuje a potěšuje) je nejužitečnější z darů (1K 14,1-5). Jsou také dary služby, vyučování, uzdravování, povzbuzování/napomínání, finanční pomoci, vedení atd. (Ř 12,6-8; 1K 12,8-10). Mluvení v cizích jazycích („dar jazyků“) je další dar. Ten máme od Boha, abychom se mohli modlit a chválit ho, aniž by nás omezovala mysl nebo mateřský jazyk.

Pokud jste nebyli pokřtěni v Duchu svatém, hledejte Boha a žádejte, na co máte nárok z titulu prvorozenství. Proste Boha, aby vás ujistil, že jste byli pokřtěni. „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho žádají...“ „Nemáte-li, je to proto, že nežádáte“ (L 11,13; Jk 4,2).

Volejme tedy k Bohu celým srdcem jako Jákob v Penúelu: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš“ (Gn 32,27). Bůh nikomu nestrání. Co udělal pro jiné, chce udělat i pro vás. I dnes se odměňuje těm, kdo ho

usilovně hledají (Žd 11,6). Více než dychtivě touží dát Ducha svatého v plnosti všem, kdo ho touží oslavit.

KAPITOLA SEDMÁ – POSVĚCOVÁNÍ

Poselství evangelia má dva stupně. Ježíš je vystihl slovy, která řekl ženě, přistižené při cizoložství: 1) neodsuzuji tě; a 2) už nehřeš (J 8,11). Křesťanský život tedy začíná ospravedlněním. To je startovní čára. Posvěcování je dráha, po které máme běžet. Slovo „posvěcovat“ znamená oddělovat. Posvěcování je tudíž proces postupného oddělování se od hříchu, tohoto světa a svého života.

Ke Kristu přicházíme, abychom došli posvěcení, jako atlet přichází ke startovní čáře, aby se zúčastnil běžeckého závodu. Nemělo by smysl, aby se dostavil na startovní čáru, kdyby netoužil běžet až do cíle.

Boží záměr pro nás

Většina z nás ke Kristu přišla se sobeckými motivy něco získat - např. uzdravení nebo vysvobození od pekelného ohně. Bůh nás přijal i přes to. Otec tak miloval „marnotratného syna“, že ho ochotně přijal zpět, ačkoli přišel jen proto, že toužil po něčem do žaludku. Tak dobrý je Bůh!

Kdybychom praktikovali křesťanský život pouze proto, že se chceme dostat do nebe, bylo by to opravdu smutné. Když se dovídáme více o Božím záměru pro náš život, musí v nás růst touha naplnit ho bezzbytku. Pavel se modlil za efézské křesťany, aby měli osvícené oči srdce, aby viděli jaká je „naděje Božího povolání“ (Ef 1,18).

Jaká je naděje jeho povolání, čteme v Římanům 8,29n: „Ty, které předem poznal, také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl prvorozený mezi mnoha bratřími.“ Božím záměrem je zformovat nás do podoby Ježíše. Cílem posvěcení je, abychom postupně nabyli podoby Ježíše. To je, oč běží v křesťanském závodě! Proto nás vybízí, abychom běželi s očima upřenými na Ježíše, který v tomto závodě doběhl první (Žd 12,1n).

Skoncovat s hříchem

Prvním krokem v tomto závodě je přestat vědomě hřešit. Stará smlouva nevyzývala ke skoncování s hříchem. Avšak v Nové smlouvě byli všichni apoštolové zajedno v tom, že poselství evangelia, aby bylo úplné, musí obsahovat přesně to, co učil Ježíš: záchranu od soudu a rozchod s hříchem. Vždyť Pavel nám, kdo jsme uvěřili, píše: „nehřešte“ (1K 15,34), Jan nás povzbuzuje: „toto vám píšu, abyste nehřešili“ (1J 2,1) a Petr nás vyzývá, abychom „skoncovali s hříchem“ (1Pt 4,1).

Pavel v Římanům 5 vysvětlil ospravedlnění z víry a potom klade otázku: „Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost?“ (Ř 6,1). A jinde (s ještě větší naléhavostí) praví: „Co tedy? Zhřešíme ještě jednou? (Ř 6,15 – doslovně). Na obě otázky odpovídá: „To rozhodně ne.“ Usilujme tedy, abychom nezhrěšili již ani jednou.

Zdá se vám to příliš těžké? Těžké to může připadat těm, kdo chtějí nadále setrvávat v hříchu! Pro ty, kdo jsou vyčerpaní otroctvím hříchu,

je takové poselství radostné a osvobozující. Každý zajatec, když uslyší, že existuje cesta, jak se dostat na svobodu, zajásá. Jak by mohl přijmout názor, že je to příliš těžké?

Ježíš byl pomazán, aby ohlásil „propuštění zajatcům (hříchu) a osvobození souženým (Satanem)“ (L 4,18). Nový zákon přichází s úžasným zaslíbením: „Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť nejste *pod zákonem* (starou smlouvou), ale *pod milostí* (novou smlouvou, kterou ustanovil Ježíš)“ (Ř 6,14). Prvním krokem k tomuto vítězství je uvěřit, že se to může stát realitou i ve vašem životě.

Pokušení a hřích

Být pokoušen a hřešit, není totéž. Bible říká: „Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt“ (Jk 1,14n). Hřích se v našem srdci nenarodí, dokud touze těla nepovolíme. Když Satan nebo tělo činí návrhy naší mysli, je to pokušení. Pokud naše mysl svolí, dojde k početí a zrodí se hřích.

Pokušení nás nedělá zlými. I Ježíš býval pokoušen. Nikdy však nezhřešil a uchoval se tak naprosto čistý. Písmo říká, že Ježíš byl „učiněn ve všem jako jeho bratři“ a že byl „pokoušen VE VŠEM jako my“ (Žd 2,17; 4,15). Doléhala na něj stejná pokušení jako na nás. On ale v ničem nezhřešil.

To nemusí připadat tak úžasné těm, kdo se domnívají, že pro Ježíše, když byl Bůh, bylo snadné překonat hřích. Mějme však stále na mysli,

že když přišel na zem, jak je psáno: „vzdal se sám sebe“, tj. vzdal se všech výsad rovnosti s Bohem (Fp 2,6n). Ve dnech, kdy žil na zemi jako člověk, měl k dispozici stejnou moc Ducha svatého, jakou nabízí dnes nám.

Proto nám Písmo říká, abychom běželi v závodě „s očima upřenými na Ježíše“. Dnes, když zápasíme s hříchem a odpíráme mu, můžeme vzhlížet k Ježíši jako ke svému vzoru a čerpat tak povzbuzení (Žd 12,2-4). Jako člověk (v lidském těle) totiž přemohl všechna pokušení, s jakými se potýká každý z nás. Běžel první jako „předběžec“ a stal se nám vzorem a příkladem (Žd 6,20), abychom ho mohli následovat.

„Tajemství zbožnosti“ spočívá v tom, že ...Kristus přišel v těle ...byl prohlášen spravedlivým v duchu“ (1Tm 3,16), a ačkoli měl tělo jako my, zachoval svého ducha v čistotě po celý svůj život. Právě to je zdrojem naší naděje, že i my můžeme vítězit, jako on, neboť nám „otevřel cestu novou a živou skrze své tělo“. Tudy ho můžeme následovat (Žd 10,20). Cestou posvěcování.

Starý člověk a nový člověk

Řekli jsme, že starý člověk jako nevěrný služebník nechával zločinecký gang vnikat do domu. Byl však ukřižován, odstraněn a pohřben. Nyní je v nás nový člověk. Ten říká: „Hle, zde jsem, Bože, abych konal tvou vůli“ (Žd 10,7).

Víme, že se i přesto může stát, že Ježíšův učedník zhřeší. Není to ale

stejně jako když hřeší nevěřící. Je v tom rozdíl asi jako když se zašpiní kočka, nebo když se vepř válí ve špíně. Špínu kočka nesnáší, ale může se ušpinit. Vepř naproti tomu špínu vyhledává. Je to dáno přirozeností. Ježíšův učedník má novou přirozenost, která miluje čistotu a nenávidí hřích.

Starý člověk baží po hříchu, nový člověk hřešit nechce. Pokud nový člověk není dost silný, nebude možná schopen udržet dveře srdce zavřené touhám těla. Ne že by jim chtěl povolovat. To ne. Možná jen není být dost silný, aby jim trvale odolával. Může to být tím, že se málo sytil Božím slovem nebo se málo posiloval skrze modlitbu.

Je rozdíl, zda někdo páchá hřích (hřeší) nebo upadne do hříchu (zhřeší). Je důležité vědět, že to není totéž. Vyhneme se tak mnoha zbytečných pocitů viny a odsouzení. V Bibli čteme, že kdo páchá hřích (lehkovážně, vědomě praktikuje hřích), je z ďábla (1J 3,8). Věřícím ale píše toto: „Kdyby někdo zhřešil (padnul do hříchu a litoval toho), máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista, toho Spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy“ (1J 2,1n).

Vědomý a nevědomý hřích

Je také rozdíl mezi *upadnout do hříchu* a *mít hřích*. Mít hřích znamená, že v sobě máme hřích, a nejsme si ho vědomi. Zralejší si ho mohou povšimnout. Pro takový nevědomý hřích ale nemusíme trpět pocitem viny. Boží slovo říká: „když není zákon, hřích se nepočítá“ (Ř 5,13). (To také znamená, že Bůh nepočítá hřích, pokud si ho

nej jsme vědomi).

Nevědomý hřích v sobě budeme mít až do posledního dne – chodíme-li však ve světle, bude ho postupně ubývat. Bible říká: „Říkáme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe“ (1J 1,8). Kdo říká, že hřích nemá, domnívá se, že je dokonalý jako Kristus. Boží slovo říká, že „budeme jako on“, ale až při jeho příchodu, ne dříve (1J 3,2). Ti, kdo se domnívají, že jsou cele posvěceni a dokonalí už nyní, klamou sami sebe.

Očištění ale potřebujeme i od nevědomého hříchu. „Jestliže chodíme v Božím světle, ... krev Ježíše Krista nás očišťuje od každého hříchu (i nevědomého)“ (1J 1,7). Pak tedy smíme vstupovat do přítomnosti nekonečně svatého Boha směle a beze strachu. Takovou moc ospravedlňovat má krev Ježíše Krista. Haleluja!

Milosrdenství a milost

Písmo nás vyzývá, abychom přistupovali směle „k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas“ (Žd 4,16). Milosrdenství není totéž, co milost. Milosrdenství se týká odpuštění hříchů – minulosti. Potřebujeme ale i milost pro čas nouze – v budoucnu.

Čas nouze je ten okamžik, kdy na nás přichází pokušení a hrozí, že klesneme – jako Petr, když šel po vodě a začal tonout ve vlnách Galilejského moře (Mt 14,30). To je ten čas, kdy máme volat o milost. Tehdy zjistíme, že jako Ježíš ihned vztáhl ruku, aby zachytil

Petra, zachytí i nás, abychom zůstali stát a nepadli. V Božím slově jsou slavná zaslíbení, jimiž nás Bůh ujišťuje, že nás ochrání před pádem. Podívejme se na ně:

1. Bůh zaslubuje, že nedopustí, abychom byli pokoušeni nad své síly: „Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“ (1K 10,13).

2. Je také řečeno, že Bůh „má moc uchránit vás před pádem/klopýtnutím a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy“ (Ju 24).

Máme-li v Božím slově tato a další podobná zaslíbení a bereme je vážně, není důvod, proč bychom museli dál hřešit. Od nynějška již tedy můžeme žít tak, že budeme konat jen Boží vůli (jak říká i 1Pt 4,2).

Postupné posvěcování

Ježíš řekl apoštolům, aby učili zachovávat všechno, co jim přikázal (Mt 28,20). Ten, kdo Pána miluje celým srdcem, bude na prvním místě usilovat o to, aby zachovával Ježíšovy příkazy (J 14,21).

Pro dobu Zákona dal Bůh člověku přikázání, ale ne sílu je zachovávat. K čemu tedy dal Bůh Zákon? Člověk měl zjistit, že není schopen dostát Božím požadavkům a že se neobejde bez Spasitele a jeho

pomoci. „Zákon, jako vychovatel, nás měl přivést ke Kristu“ (Ga 3,24).

Nyní však Bůh s člověkem uzavřel novou smlouvu. Dal nám nejen příkazy, ale také Příklad v osobě Pána Ježíše Krista, který během svého pozemského života prokázal, že člověk dokáže zachovat všechny Boží příkazy. Bůh také zaslíbil, že v nové smlouvě vloží své zákony do naší mysli a napíše je na naše srdce (Žd 8,10). Dělá to skrze Ducha svatého, který v nás přebývá. Duch svatý nám byl dán jako Pomoc. Ukazuje nám nejen, co je Boží vůle, ale zároveň působí, abychom ji chtěli konat, a dává nám i milost, abychom ji bezezbytku vykonali.

Je to Bůh, kdo nás cele posvěcuje (1Te 5,23). Vlastními silami to nejde. Jsme plně závislí na něm. Vždyť je to On, kdo v nás působí, že jeho vůli nejen konat chceme, ale dává nám i schopnost, abychom ji mohli vykonat. Musíme konat, co nám ukládá. Proto svou „záchranu musíme uskutečňovat s bázní a chvěním“ (Fp 2,12n). Neudělal z nás přece roboty!

Je to sám Bůh, kdo nás očišťuje od viny hříchu. Prikazuje ale nám, abychom „se očistili od každé poskvrny těla i ducha, a tak dokonávali své posvěcení v bázni Boží“ (2K 7,1). Tak to musíme dělat, kdykoli dostaneme světlo ohledně jakékoli nečistoty ve svém srdci. Budeme-li „Duchem usmrcovat skutky těla“ (Ř 8,13), bude na nás víc a víc patrné ovoce Ducha – láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a sebeovládání. Neboť právě to je myšleno slovem: „být zformován do podoby Ježíše Krista“.

Tím na naší stezce bude stále přibývat světla (Př 4,11). Taková je ta slavná cesta posvěcování, kterou pro nás Bůh připravil.

KAPITOLA OSMÁ – BOŽÍ SLOVO A MODLITBA

Každé nově narozené děťátko potřebuje dvě věci – pokrm a vzduch. Stejně je to s těmi, kdo se znovu narodili z Ducha. I novorozené Boží dítě potřebuje jíst a dýchat. Pokrm je Boží slovo, dýchání je modlitba.

Bož slovo – náš duchovní pokrm

Dítě musí začít s mlékem a později přejde na tuhou stravu. V Bibli máme mléko i tuhý pokrm. Mléko je „počáteční učení o Kristu“ (Žd 6,1). Tuhá strava je „slovo spravedlnosti“ (Žd 5,13). Jak brzy můžeme přejít na tuhou stravu, záleží na tom, jak rychle poslechneme, když nám Bůh dává světlo.

Duchovní růst závisí na víře a poslušnosti. Bůh nám dal ve svém Slově zaslíbení, abychom mu mohli důvěřovat. Dal nám také příkazy, abychom je zachovávali. Pokud pravidelně přemýšlíme o Božím slově, důvěřujeme mu a jsme poslušní, zjistíme, že jsme hluboko vkořeněni v Bohu jako stálezelený strom, který nikdy neuvadá. Bůh nám pak bude moci žehnat tak, že budeme mít prospěch ve všem, co děláme (Ž 1,2n).

Božímu slovu nemůžeme porozumět pouhým intelektuálním studiem. Potřebujeme zjevení Ducha svatého. Ježíš řekl, že duchovní věci jsou skryty před moudrými a rozumnými, ale zjeveny jsou maličkým (Mt

11,25).

Co mají maličké děti, a moudří a rozumní lidé ne? Je to čisté srdce! Bůh hledí k srdci, ne k hlavě. Zjevení dává těm, kdo jsou pokorní a třesou se při jeho slovu (Iz 66,2). Ježíš řekl, že kdo chce poslouchat Boží vůli, pozná Boží slovo (J 7,17).

Božé slovo – meč Ducha

Boží slovo je zbraň, kterou máme používat v boji proti Satanu. Efeským 6,17 jej nazývá „meč Ducha“. Sám Ježíš při pokušení na poušti používal Slovo jako zbraň velmi účinně. Pokaždé odpovídal na Satanovo pokušení slovy: „Je psáno...“ (Mt 4,4.7.10). Tímto způsobem vítězil on, a stejně můžeme vítězit i my.

Satan je žalobce. Musíme se naučit rozlišovat, kdy nás obviňuje Satan a kdy nás usvědčuje Duch svatý. Satan vždycky hledá, jak by nás obtěžoval a obviňoval, abychom trpěli pocitem viny. Usvědčování Ducha svatého je naproti tomu vždy mírné a plné naděje.

Přemoci žalobce můžeme jedině „krví Beránka a slovem svého svědectví“ (Zj 12,11). Když nás obviňuje ze starých hříchů, můžeme zvítězit jedině, když mu vydáme svědectví, že krev Kristova nás úplně očistila a ospravedlnila. Musíme používat stejnou zbraň, jakou používal Ježíš: „Je psáno...“

Citovat Satanu Boží slovo je způsob, jak přemoci nejen jeho obviňování, ale i sklíčenost nebo úzkost a mnoho jiných pokušení, se

kterými přichází, aby napadal naši mysl. Proto je důležité, abychom dobře znali Boží slovo, aby nám Duch svatý mohl připomenout právě slovo v pravý čas.

Je tedy důležité udělat si každý den čas a rozjímat o Božím slově a prosit Boha, aby k nám mluvil. Budeme-li si Boží slovo ukládat v srdci, bude nás chránit, abychom nehřešili proti Bohu (Ž 119,11).

Božj plán pro náš život

Bůh má dokonalý plán pro náš život, a chce nás vést, aby se naplnil. Když se Boží plán v našem životě naplní úplně, je to ten nejpožehnanější život na zemi. Když plánujeme zaměstnání nebo manželství, je úžasné vědět, že Bůh už pro nás má směr, kterým se máme dát! Když se dáme jeho cestou, můžeme se vyhnout mnoha nástrahám, které nám Satan uchystal. Bůh nás k naplnění svého plánu vede především prostřednictvím svého Slova.

Poznávat Boží vůli je široké téma, o kterém více hovořím v knize: ‚FINDING GOD'S WILL‘ (‚POZNÁVAT BOŽÍ VŮLI‘). O duchovním přístupu k manželství jsem napsal v jiné svojí knize: ‚SEX, LOVE & MARRIAGE - The Christian Approach‘ (SEX, LÁSKA A MANŽELSTVÍ – v křesťanském pojetí).

Modlitba – rozmluva s Bohem

Komunikace s Bohem je obousměrná. Nejprve slyšíme Boha, jak

k nám mluví skrze své Slovo. Potom mluvíme my k němu. Modlitba ale není pouhým předkládáním žádostí Bohu. Základem je společenství s Bohem, jaké má nevěsta se svým ženichem. Na to, jak má nevěsta mluvit se svým ženichem, neexistují žádná pravidla.

Obecně vzato, je dobré, aby modlitba obsahovala (i) chválu Otci za to, kdo je; (ii) vyznání hříchů a selhání; (iii) prosby za Boží království; (iv) prosby za vlastní potřeby; (v) přímluvy za druhé; (vi) dík Bohu za to, co vykonal; a (vii) dík Bohu za to, co vykonal.

Ježíš řekl, abychom „se modlili stále“ (L 18,1). Je dobré si vytvořit návyk a naučit se mluvit s Bohem o těch nejmenších záležitostech každodenního života – a přebývat tak v duchu modlitby po celý den. Mluvit s Bohem se nám tak stane radostí, a ne rituálem. Zjistíme také, že Bůh k nám v našem srdci mluví nečekaným způsobem.

To jsou ale zatím jen lekce modlitby pro mateřské školy. Dál budeme moci postoupit, budeme-li věrní. Neměli bychom ale nikdy v žádném případě dovolit, aby modlitba degenerovala do suchého, prázdného rituálu. Modlitba je jako dýchání. Když se nám špatně dýchá, víme, že něco není v pořádku! Modlitba nemá být nikdy suchá a nudná, tak to Bůh nezamýšlel.

Až pokročíme, zjistíme, že modlitba je dřina. Jsme-li věrní ohledně malých břemen, která nám Bůh klade na srdce, abychom se za něco modlili, shledáme, že nám začne ze svých břemen předávat víc a víc. Tím se postupně začneme stávat Božími spolupracovníky v jeho

žehnajícím díle druhým.

Ježíš se modlival „s hlasitým křikem a slzami“ (Žd 5,7). Když se modlil v Getsemane, stékal jeho pot jako krůpěje krve (L 22,44). Tak intenzivně se modlil.

Jindy strávil celou noc na modlitbách (L 6,12). Měl ve zvyku odcházet do pustiny a tam se modlit (L 5,16). Kdosi řekl, že „jako turisté, když zavítají někam, kde ještě nebyli, vyhledávají pamětihodnosti, vyhledával Ježíš vždy opuštěná místa, kde by se mohl nerušeně modlit.“

Ježíšův příklad nám ukazuje, jak je modlitba důležitá. Když se potřeboval tolik modlit On, oč více to potřebujeme vy nebo já. Bojujte tedy s leností a rozhodněte se, že se stůj co stůj stanete modlitebníkem.

KAPITOLA DEVÁTÁ – SPOLEČENSTVÍ A CÍRKEV

Již jsme si řekli, že Bůh nás chce proměnit do Kristovy podoby. K takové proměně našeho nitra ale nedochází nezávisle na ostatních Ježíšových učednících. Jsme proměňováni jen a jen spolu s nimi. Bůh chce, abychom žili v závislosti na něm a ve společenství s ostatními. V době Starého zákona jednal Bůh skrze jednotlivce, jako byli Mojžíš, Eliáš, Jan Křtitel a další. V době Nové smlouvy Bůh chce Tělo tvořené učedníky, kteří jsou jedno pod svou hlavou, Kristem. To je ‚církev‘ – Tělo Kristovo (Ef 1,22n; 2,14-16).

Církev – Tělo Kristovo

Církev není budova, ani denominace. Slovo „církev“ v Novém zákoně je překladem řeckého slova „ekklésia“ a znamená „svolané shromáždění“ – shromáždění lidí, kteří se nechali svolat ze světa, aby se stali Božím vlastnictvím. Ti, kdo kdekoli na světě uposlechli Boží výzvu, aby se oddělili od hříchu a světa, tvoří církev – tělo Kristovo. Na každém místě se mají údy těla společně stát místním vyjádřením těla Kristova.

První Kristovo tělo bylo fyzické. V něm přišel Ježíš na zem, v něm se Bůh zjevil světu. Ježíš se vydal Otci tak dokonale, že na konci života mohl říci: „Kdo vidí mne, vidí Otce (J 14,9).

Jsme povoláni, abychom společně reprezentovali Ježíše okolnímu

světu. Žádný jednotlivec nemůže adekvátně Ježíše reprezentovat. Potřebujeme jeden druhého. Ani ti nejlepší z nás nemají vyváženost. Máme silné stránky, ale máme i slabé. Krista můžeme dobře reprezentovat v jedné oblasti, zatímco v jiné nikoli. Zjistíme ale, že když jsme spolu, přednosti jednoho vyváží nedostatky druhého. A žijeme-li v lásce a poddáváme-li se v úctě jeden druhému, Kristus se může skrze nás zjevit nevěřícímu světu ve své plnosti. Takový je Boží záměr pro církve.

Stát se součástí místní církve

Jako nově obrácení potřebujete najít a přidat se k nějakému společenství učedníků, kteří nadšeně touží poslouchat Boží slovo a následovat Ježíše v jeho šlépějích. Nově obrácený může být zmaten počtem křesťanských skupin a denominací. Od jednoho konce spektra učení na druhý existuje mnoho a mnoho skupin, které se považují za jediné a pravé reprezentanty Krista na zemi!

Mnoho takových skupin bude významně poklepávat na svou Bibli a bude vám chtít dokazovat, že pokud nebudete patřit k nim, nemůžete se stát součástí těla Kristova!

Většinu z nich je téměř nemožné přesvědčit, že i mimo jejich „skupinu“ má Bůh mnoho dětí, které se nedrží jejich učení! Takovou moc mají předsudky! Musíte být obezřetní, abyste se nedali polapit do této sítě farizejství a sektářství, která v dnešním křesťanství působí pohromu.

Mějte srdce otevřené pro všechny, kdo Pána milují a chtějí ho upřímně následovat. Možná ‚nepíší tečku‘ nad svým doktrinálním ‚i‘ jako vy, nebo na rozdíl od vás ‚přeskrtávají‘ své doktrinální ‚t‘. Nezáleží na tom, pokud chodí ve světle, které jim dává Bůh. Nemůžeme přece chtít, aby chodili ve světle, které dává Bůh nám.

Přijímat všechny Boží děti

Musíme mít tolik bratrů a sester, kolik má Bůh dětí. Máme vítat a přijímat celým srdcem všechny, které přijímá Bůh (Ř 14,1; 15,7). Když se Ježíš nestydí nazývat někoho svým bratrem, neměli bychom se stydět ani my (Žd 2,11).

Co se týče společenství věřících, existují dva extrémy. Jeden extrém prosazuje společenství na úkor pravdy. Druhý nabídne společenství, až když se ve všem dosáhne uniformní shody. Kdo je moudrý, vyvaruje se obou těchto extrémů.

Je jasné, že se nedá spolupracovat s někým, s kým máme rozdílné názory na to, jak se má konat Boží dílo. Nemůžeme ale od druhých požadovat, aby věřili do nejmenších detailů všemu jako my, než s nimi budeme ochotni mít společenství. Přesto se však ve svém okolí musíte ohlížet po církvi, v níž byste našli svůj duchovní domov a v níž byste mohli pěstovat svoji oddanost.

Novozákonní církev

Mezi množstvím církví ve vašem okolí byste měli hledat takovou, která nejlépe odpovídá vašemu poznání Nového zákona. Postupem času poznáte Nový zákon lépe a začnete mít pocit, že je na čase z této církve odejít a přidat se k jiné, v níž je patrný lepší soulad s Božím slovem. To je naprosto přirozené u každého, kdo duchovně roste a je odhodlaný usilovat o to nejlepší a nejvyšší, co Bůh pro jeho život přichystal. V žádné oblasti se nikdy nezabýdlete v ničem menším, než v tom nejlepším, co Bůh nabízí, a na věčnosti nebudete litovat.

Novozákonní církev nemá žádnou denominační nálepku. Je to společenství lidí, kteří byli shromážděni Duchem svatým do jména Ježíše Krista. Pán Ježíš slíbil, že bude přítomen pouze uprostřed takového shromáždění (Mt 18,20).

Církev, jejíž součástí se stanete, by měla přijímat Bibli jako Boží slovo a jako jediný základ víry a života. Mnoho skupin se sektářskými rysy prohlašuje, že za jedinou autoritu uznává Bibli, ale často zjistíte, že stejnou autoritu přiznává spisům svých vůdců. Pokud se s nimi sblížíte, zjistíte, že jsou těsněji spjati s učením svých vůdců, než s Božím slovem. Mohou mít mnoho dobrého učení, ale jakmile se k nim přidáte, záhy zjistíte, že jejich sektářské postoje vás zotročují.

V Boží církvi jsou si všichni věřící rovni, jsou Boží kněžstvo, neboť Bůh nás všechny učinil královským kněžstvem (1P 2,9). „Církev“, která má zvláštní třídu „kněží“ nebo „pastorů“, kteří jsou jako jediní považováni za způsobilé ke službě slova, je v rozporu s Boží vůlí.

Bůh ustanovil, že vedení církve bude v rukou starších (mn.č., tedy nejméně dvou). Tito starší ale nemusejí mít „plný úvazek“ (Sk 14,23; Tt 1,5).

Ve shromáždění novozákonní církve se klade hlavní důraz na hlásání Božího slova. V takové církvi mají všichni věřící příležitost sdílet se s druhými o Boží slovo podle míry své zralosti a duchovního obdarování. Je-li kázané slovo opravdu inspirované Duchem svatým, zjistíte, že potěšuje, vybízí, buduje a odhaluje, co je skryto v srdci a ti, kdo uslyší a jsou usvědčeni, vyznají, že to mluví Bůh.

Církev, která je vskutku novozákonní, se zaměří na to, aby činila učedníky, a bude je učit, aby zachovávali všechno, co Ježíš přikázal (Mt 28,19n). To bude její hlavní činnost. Charakteristickým znakem takové církve bude vzájemná láska mezi jejími členy – jak řekl Ježíš u Jana 13,35: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Je-li někde ve vašem okolí církev, kde se káže Slovo v moci, kde vládne Boží láska a kde rozpoznáváte přítomnost Pána Ježíše, měli byste se stát její součástí.

Důležitost společenství

Když se snažíme žít s druhými v láskyplném společenství a máme-li v něm trvale zůstat a udržovat ho, zjistíme, jak moc se musíme každý den zapírat a brát na sebe svůj kříž. Satan se vždy snaží vrážet

klíny mezi Boží děti. Jsme-li zralí, budeme vždy ve střehu, abychom mu nedovolili vrazit klín mezi sebe a ostatní. Zničené společenství v těle Kristově je vždy velikou ztrátou – jak pro Boha, tak pro nás.

Jednota v církvi představuje velikou moc. Satana může porazit jen jednotná církev. Ježíš řekl: „Jsou-li i jen dva věřící zcela jedno v duchu, v úplné jednotě, mohou žádat Otce o cokoli a dostanou to, neboť já jsem přítomen v moci, kdekoli jsou taková dva nebo tři shromáždění Duchem svatým. Takové společenství věřících může svazovat satanské síly v povětrí i na zemi, a omezovat tak Satanovu moc. Mohou rovněž osvobodovat druhé ze Satanových pout skrze modlitbu“ (Mt 18,18-20 – volná parafráze)

Proto Satan působí mezi věřícími rozdělení. Proto v církvi formuje kliky a skupiny. Snaží se tak ochránit své vlastní království před útoky jednotné církve. Proto musíme být obezřetní vůči jeho intrikám a dobře je znát.

Představte si, co by bylo, kdyby jednotlivé části Ježíšova fyzického těla nemohly vzájemně spolupracovat. Ježíš by nemohl zjevovat Boží slávu tomuto světu, jak to činil. Takové omezení má ale Kristus jako Hlava duchovního těla dnes, když v církvi mezi věřícími vládou rozdělení.

Újma je to i pro nás. Pokud se oddělíte byť jen od jediného Božího dítěte, zbavujete se z Božího bohatství něčeho, co jste měli přijmout právě skrze ono Boží dítě. Kristovu lásku můžeme poznat jen společně

„se všemi svatými“ (Ef3,17-19).

Hlubší pojednání o tom, jak je křesťanské společenství důležité, si můžete přečíst v mé knize: ONE BODY IN CHRIST (JEDNO TĚLO V KRISTU).

KAPITOLA DESÁTÁ – KONEC TOHOTO VĚKU

V době Starého zákona nemohli mít lidé jasno ohledně toho, co bude po smrti a jaký plán má Bůh pro budoucnost. Ježíš učil o obou těchto věcech a je dobré, abychom to věděli i my.

Co bude po smrti?

Smrti se Kristovi učedníci neděsí, protože Ježíš nad smrtí zvítězil. Smrt je poražený nepřítel. Už není důvod mít ze smrti strach, protože Ježíš svou smrtí zbavil Satana moci (Žd 2,14n). Ježíš má nyní klíče smrti ve své ruce (Zj 1,18) a Satan se jich nemůže ani dotknout. Jen Ježíš nyní může otevřít dveře smrti svým učedníkům.

Co se stane, když člověk zemře? Odpověď na tuto otázku nacházíme v příběhu o boháči a Lazarovi. Než budete pokračovat, bylo by dobře, abyste si nyní přečetli text Lukáše 16,19-31... Není to podobenství – v podobenstvích Ježíš nikdy neuváděl jména. Boháč i Lazar tedy museli být skuteční lidé.

Ježíš zde vysvětluje, že jsou pouze dvě místa, kam zemřelí odcházejí. Jedno je Nebe („Abrahamova náruč“ nebo „Ráj“) – místo potěšení. Druhé místo je Peklo – místo utrpení a muk. Když člověk zemře, odchází jeho duše neprodleně na jedno z obou míst – ještě dříve, než se pohrbí tělo. Ačkoli zemřelý již tělo nemá, je přesto schopen si uvědomovat své okolí a prožívat útěchu nebo bolest.

Člověk má tři stránky; ducha, duši a tělo (1Te 5,23). Ve smrti se duše a duch oddělí od těla a odcházejí do ráje nebo do pekla.

Ježíš na kříži řekl kajícímu zločinci, že s ním ještě týž den bude v ráji. Oba pak, Ježíš i zločinec, jakmile jejich duše opustily jejich těla, odešli do ráje. Ježíš řekl, že po své smrti bude tři dny a tři noci „v srdci země“ (Mt 12,40). V té době musel tedy být ráj v srdci země. Když byl ale Kristus vzkříšen „z nejnižších částí země... vystoupil do výše... odvedl s sebou zástupy zajatců“ (Ef 4,8n). Ráj a všechny jeho duše vyzvedl až do třetího nebe.

Porovnáme-li totiž verše 2. a 4. z 2. Korintským 12, dojdeme k závěru, že ráj se nyní musí nacházet ve třetím nebi. Tam odcházejí Ježíšovi učedníci, jakmile zemřou (Fp 1,23).

Znamení Ježšova příchodu

Bible mluví o mnoha událostech, které mají předcházet Kristův návrat na zem. Zde jsou některé z nich:

(1) Války, hladomory a zemětřesení (Mt 24,7). Ty bývaly na zemi ve všech dobách, avšak od 2. sv. války (1939-1945) jejich počet velmi vzrostl.

(2) Prudký rozvoj poznání a cestování z místa na místo po celém světě (Da 12,4). Také tato dvě znamení jsou mnohem patrnější za posledních 50 let než kdy předtím.

(3) Lidé budou milovat rozkoš (2Tm 3,4). Nečistota je charakteristickým rysem naší doby. Satanovým záměrem v propagování nečistoty v poslední době velmi napomáhá snadná dostupnost filmů a videí s touto tematikou.

(4) Lidé budou arogantní, budou mluvit zle a hrubě a nebudou poslouchat rodiče (2Tm 3,2-4). Dnes všude kolem vidíme ducha vzpoury – v rodinách, na nižších i vyšších školách i v továrnách.

(5) Mnozí věřící opustí víru (1Tm 4,1). I to vidíme v dnešní době. Šíří se mnohé kulty (sekty), jimž věřící upadají za kořist.

(6) Znovuzrození Izraelského národa (fíkovník – symbol Izraele – nasadil na listy – L 21,29-32). Od r. 70 po Kristu žili Židé v rozptýlení po celém světě. Fíkovník byl suchý 19 století. V květnu 1948 byl Izrael obnoven. Ježíš řekl, že Jeruzalém bude okupován nežidovskými národy, dokud se nenaplní jejich čas (L 21,24). V červnu 1967 Izrael obsadil město Jeruzalém; poprvé po 20 stoletích.

Je úžasné vidět, co se dnes děje ve světě. Všechna ta znamení ukazují, že Kristus přijde brzo.

První vzkříšení a Kristův soud

Až Kristus přijde, všichni, kdo mu náležejí, budou v okamžiku proměněni. Dostaneme nové tělo, které nestárne a neumírá (1K 15,51-53). Naše nové tělo bude takové, jaké měl po svém vzkříšení sám Ježíš

(Fp 3,20n). Ti, kdo zesnuli v Kristu, vstanou ze svých hrobů v novém těle a spolu s žijícími Ježíšovými učedníky budou vyzvednuti vzhůru k setkání s Pánem (1Te 4,13-17). Potom Kristus usedne k soudu, kde nás bude každého jednotlivě soudit (hodnotit) a odměňovat za věrnost během pozemského života.

Bible hovoří o korunách, které mají v onen den dostat ti, kdo zachovali věrnost. Bližší popis odměny, kterou od Pána dostanou jeho učedníci, můžete nalézt v 2. Korintským 5,10; v 1.Korintským 3,11-15 a 4,5; ve 2.Timoteovi 4,8 a v 1.Petrově 5,4.

V ten den uvidíme, že „mnozí první budou poslední, a poslední první“ (Mt 19,30). O mnohých, kteří nám na zemi připadali velmi duchovní, bude zjeveno, že v Božích očích nebyli tak věrní. O mnohých, o kterých jsme neměli příliš vysoké mínění, bude zjeveno, že v Božích očích byli věrní. V ten den neznámá, ale věrná vdova dostane přednost před světoznámým, ale nevěrným kazatelem.

V ten den uvidíme, že např. peníze nebo sláva a mnohé z toho, na čem si lidé tolik zakládají, nemá v Božích očích žádnou hodnotu; a že mnoho ctností, kterých si lidé neváží, jako čistota, pokora, nesobeckost, milosrdenství a dobrota, Bůh cení vysoko.

Pak nastane to, co Bible nazývá ‚svatba Beránkova‘ – duchovní svatba Ježíše Krista a jeho Nevěsty – těch, kdo byli věrní, zapírali sebe, brali na sebe kříž každý den a následovali ho na zemi jako Jeho učedníci (Zj 19,8-10). V ten den poznáme, že stálo za to trpět nepochopení,

zostuzování, pronásledování a dokonce zabíjení pro Pána a jeho evangelium.

Milénium

Potom bude nastolena vláda pokoje na 1000 let. Na zemi začnou panovat poměry panující na počátku v zahradě Eden; vlk bude pokojně ležet s beránkem a dítě si bude hrát s vlídnou a neškodnou zmijí (Iz 11,6-9).

Ježíš bude tehdy vládnout v Jeruzalémě jako král nad celou zemí (Za 14,9-21). Satan bude v tomto čase svázán, aby nemohl na zemi jednat jako nyní. Až se dovrší oněch 1000 let, bude Satan na krátký čas rozvázán, aby mohl ještě jednou klamem vyzkoušet neobrácené obyvatele země. A opět ho budou následovat veliké zástupy. Tím Bůh ukáže andělům i všem lidem, že lidé odmítají Kristovu vládu nad sebou, i když zažívali pokoj po 1000 let. Tak strašná je lidská zaslepenost, zatvrzelost a zvrácenost. Bůh však přijde se svým soudem na ty zástupy vzpoury; a Satan bude uvržen do ohnivého jezera (to je jakýsi druh pekla – Zjevení 20,7-10).

Druhé vzkříšení a poslední soud

Bůh pak zasedne k soudu, aby soudil nevěřící. To bude druhé vzkříšení. Mrtví budou vzkříšeni ze svých hrobů. Duše všech nevěřících se navrátí z pekla do svých pozemských těl, aby byli

postavení před Boha a souzení. Ti pak budou souzeni „podle svých skutků, zapsaných v knihách“ (Zj 20,12).

Paměť je jako videozáznam, který věrně zapíše vše, co jsme mysleli, řekli, udělali i jaké byly naše postoje a motivy během celého pozemského života. Onoho dne Bůh přehraje celý záznamy těchto lidí, aby celý svět uviděl, co bylo skryto. Tak Bůh prokáže, že je naprosto spravedlivý, když uvrhne do věčného odsouzení.

Ti, jejichž jména nebudou nalezena v knize života, budou uvrženi do ohnivého jezera, aby našli společný úděl se Satanem, kterému sloužili během života na zemi (Zj 20,15).

Konec času

Čas již nebude, nastane věčnost. Pro vykoupené se otevře nové nebe a nová země a Kristova nevěsta zazáří v celé své slávě (jak popisuje Zjevení 21). Satan a nevěřící budou z dokonalého nebe a dokonalé země vyloučeni. V tomto slavném novém vesmíru, hřích už nikdy nepozvedne svou ohavnou hlavu a nebudou tam ani touhy těla. Nebe bude plné lidí, kteří si pro sebe radostně zvolili Boží vůli na celou věčnost.

Výzva k vítěznému životu

Petr říká: „Když se toto všechno (tj. současné nebe a země) takto rozplyne, jací musíte být vy ve svatém způsobu života a zbožnosti“

(2Pt 3,11n). V těchto dnech poslední doby nás Duch svatý vyzývá, abychom „ŽILI VÍTĚZNĚ“ (viz Zj 2,7.11.17.26; 3,5.12.21; 21,7).

Na začátku této knihy jsme zdůraznili chybějící element ve většině dnešních kázání k nevěřícím: ČINTE POKÁNÍ. Knihu končíme důrazem na chybějící element ve většině dnešních kázání k věřícím: ŽIJTE VÍTĚZNĚ.

Od té doby, co člověk padl do hříchu, Bůh jej stále vyzývá, aby přemáhal hřích, aby žil vítězně. V první knize Bible řekl Bůh Kainovi: „Ve dveřích (srdce) číhá hřích.. ale ty nad ním máš vládnout“ (Gn 4,7). V poslední knize Bible tuto výzvu opakuje všem: „Kdo vítězí, dostane toto jako dědictví; budu mu Bohem a on mi bude synem“ (Zj 21,7).

Nic na zemi nelze porovnávat se slávou života žitého ve společenství s Bohem, života, v němž dojde k naplnění Božích záměrů. Ježíšův život, jak ho žil, byl ten nejúžasnější, nejslavnější a nejšťastnější život, jaký kdo na zemi žil. Nebyl slavný a bohatý, ale celým svým životem vyzářoval Boží slávu.

Evangelium přináší dobrou zprávu, že stejnou slávu můžete vyzářovat i vy. Každý den svého pozemského života můžete žít vítězně. Kéž jste věrní a žijete se zřetelem na věčné hodnoty v každém čase. Amen.

OBSAH

TATO KNIHA A VY...

KAPITOLA PRVNÍ – POKÁNÍ

KAPITOLA DRUHÁ – VÍRA

KAPITOLA TŘETÍ – VYVOLENÍ A OSPRAVEDLNĚNÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ – UČEDNICTVÍ

KAPITOLA PÁTÁ – KŘEST VE VODĚ

KAPITOLA ŠESTÁ – KŘEST V DUCHU SVATÉM

KAPITOLA SEDMÁ – POSVĚCOVÁNÍ

KAPITOLA OSMÁ – BOŽÍ SLOVO A MODLITBA

KAPITOLA DEVÁTÁ – SPOLEČENSTVÍ A CÍRKEV

KAPITOLA DESÁTÁ – KONEC TOHOTO VĚKU